



Arme belastingbetaler

Op 4 maart 2008 kwam de Ombudsman Financiële Dienstverlening, destijds Jan Wolter Wabeke, met zijn zogenoemde Wabeke-norm. Kort gezegd kwam die norm er op neer dat alle polissen met een kostenpercentage van meer dan 2,5 procent van de beleggingswaarde als woekerpolissen dienden te worden aangemerkt. Dit percentage gold voor alle polissen, of ze nu kort of lang liepen en of er nu veel of weinig premie op was ingelegd. Een dergelijke 'grove' norm moest natuurlijk wel tot ongelukken leiden bij de uitvoering daarvan in de diverse compensatieregelingen. Dat is intussen gebleken. Onder de bezitters van zo'n woekerpolis, die nu bijna allemaal een indicatie hebben

gekregen van het 'compensatiebedrag', heerst grote onvrede over de hoogte daarvan. Een aantal van hen is intussen op eigen houtje naar

de rechter gestapt – niet bepaald zonder succes. Tros Radar heeft het dossier ook weer afgestoft, met als resultaat dat de woekerpolisaffaire weer springlevend is. En dat was nu net niet de bedoeling.

Op 20 april jongstleden is dan eindelijk gebeurd wat de insiders al jaren zagen aankomen. Minister Jan Kees de Jager gaat een poging doen om alsnog voor eens en voor altijd een einde te maken aan de woekerpolisaffaire. Op verzoek van de Tweede Kamer wil hij met de verzekeraars en de stichtingen om de tafel. De AFM zal gevraagd worden een tabel te maken met daarin een overzicht van de verschillende compensatieregelingen. Per onderdeel wordt dan gekeken naar de beste oplossingen. En in de gedachte van de minister zouden deze 'best of class oplossingen' dan door alle verzekeraars geaccepteerd moeten worden. De minister stelt met nadruk "geen arbiter of geschillenbeslechter"

te willen worden. De affaire is en blijft in zijn ogen een privaatrechtelijke kwestie, waarin de staat geen partij kan kiezen. En wat de minister al helemaal niet wil, is dat de belastingbetaler zo dadelijk weer kan opdraaien voor de kosten.

Welnu, dat is precies wat er nu wel dreigt. Welke nieuwe compensatieregeling er ook komt, deze zal de verzekeraars heel wat meer geld kosten dan de thans voorziene 2,5 miljard euro. In het horrorscenario worden de compensatiebedragen zo hoog dat ze niet meer door de verzekeraars gedragen kunnen worden. En wellicht zullen de verzekeraars zich dan ook realiseren dat er één partij wel erg lang buiten schot is gebleven in deze affaire. En die partij is de toezichthouder zelf, voorheen de Pensioen- en Verzekeringkamer (PVK), thans De Nederlandsche Bank (DNB).

Op elke verkochte woekerpolis door de verzekeraars staat immers het goedkeuringsstempel van de PVK/DNB. Elke verzekeraar heeft in het verleden de productspecificaties inclusief profittest in een zogeheten actuariële nota aan de toezichthouder moeten overleggen. En let wel, destijds vielen zowel het prudentiële als het gedragstoezicht onder de PVK/DNB! Het lijkt er echter sterk op dat de focus van het toezicht wel erg eenzijdig op het financiële welbevinden van de verzekeraar lag. De profittesten lieten ten slotte ronkende cijfers zien. Maar ook de toezichthouder had kunnen bedenken dat iemand die moet betalen. Precies, de bezitter van een woekerpolis over wiens welbevinden de PVK/DNB ook diende te waken.

De minister zal er rekening mee moeten houden dat de verzekeraars de schade geheel of gedeeltelijk op DNB zullen gaan verhalen. En daarmee krijgt de minister de rekening dus uiteindelijk toch weer zelf gepresenteerd. Arme belastingbetaler...

“De kans bestaat dat de minister de rekening van de woekerpolisaffaire uiteindelijk zelf gepresenteerd krijgt”

MoneyView geeft in VVP twee keer per maand haar visie op marktontwikkelingen in de financiële dienstverlening. Reacties op deze rubriek kunt u sturen naar: support@moneyview.nl